

ספר שבט מוסר - פרק א

והנני מוסר לך דבר אשר תרדוף אחריה, ויהיה חיים לנפשך וענקים לגרורותיך, **לעולם יהיה עיקר לימודך בדבר של תורה שליבך חפץ יותר**, אם בגמרא גמרא, ואם בדרוש דרוש, ואם ברמז רמז, ואם בקבלה קבלה. ורמז לדבר, כי אם בתורת ה' חפצו, כלומר תורת ה' תלויה בדבר שלבו חפץ לעסוק.

וכמ"ש האר"י זלה"ה בספר דרושי הנשמות והגלגולים פרק שלישי, וז"ל: יש בני אדם שכל חפצם ועסקם בפשטי התורה, ויש שעסקם בדרוש, ויש ברמז, ויש גם כן בגמטריאות, ויש בדרך האמת, הכל כפי מה שעליו נתגלגל בפעם ההוא, כיון שהשלים פעם אחרת בשאר העניינים, אין צורך לו שבכל גלגול יעסוק בכלם, עכ"ל.

ואל תביט ותשגיח לדברי המנגדים על מה שחשקת לעסוק בתורה בגמרא או בפשט או בדרוש וכו', באומרם לך: "למה אתה מוציא כל ימך בפרט זה של תורה ולא בפרט זה?". **משום שעל מה שחשקת ללמוד, על דבר זה באת לעולם...**

וכשם שבדבר שחושק יותר האדם ללמוד, משם יבין שעל דבר זה נתגלגל להשלים, כך צריך האדם שידע שורש נשמתו ומהיכן נמשך ועל מה בא לתקן ולהשלים. כמו שאמר בזוהר שיר השירים על "הגידה לי את שאהבה נפשי" וכו'. וכדי שיבין, יראה באיזה מצוה תקיף יצרו יותר לבטלה - יתחזק בה לקיימה, כי בודאי על מצוה זו נתגלגל; וכדי שלא ישלים חוקו, מנגדו יצרו לבטלה להוציאו מן העולם בידיים ריקניות.

וזהו שתמצא בחכמי התלמוד השלימים, שברוב חכמתם היו משיגים על קיום איזה מצוה נתגלגלו, והיו מחזיקים בה יותר משאר המצוות, כדאמרינן בשבת דף קי"ח ע"ב, שאל רב יוסף לרב יוסף בריה דרבה, "אביך במה היה נזהר טפיו?", והשיבו "במצות ציצית" וכו'. ויש במצות אחרים, לפי שהיו מכירים בחכמתם על מה באו להשלים.

חבר מאמרים מהרב ירוחם ליבוביץ ז"ל, מאמר קג

"וזאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם, איש אשר כברכתו ברך אתם" (ויחי, שישי).

ענין הברכות שברך יעקב את השבטים יש להבין, שברכת כל אחד ואחד היתה כפי הראוי לו כפי טבעו ומידותיו...

משום דיעקב לא היה יכול לשנות בסדר הברכות כלל, ולא היה יכול לברך לכל אחד ואחד אלא לפי כוחותיו וטבעיו. ובאמת מקרא מלא הוא: "איש אשר כברכתו ברך אתם"...

ויוצא לנו למוד נפלא, דלפי זה נמצא שכל מעלותיו של כל אחד מהשבטים היו אצלו טבעים, פרישותו של יוסף הצדיק, "פרישא דאחוהי", כל גבורתו במעשה פוטיפרע, היה אצלו מצד הטבע, משום שהיה בטבעו פרוש וקדוש. וכן "יהודה אתה יודוך אחיך" - "את אודיתא ולא בהיתתא", מעלתו זו של הודאה ברבים היתה לו מצד טבעו.

וא"כ לכאורה מה כל הרעש הזה שעי"ז זכה למלכות וכו', והלא לא היה זה אצלו אלא דבר טבעי?

ולמדנו מזה דבר נפלא, שרק על ידי שמירת מעלותיו הקנויות אצלו בטבע בלבד זוכה האדם לכל שלמותו וזכותו, משום שבאמת כל יסוד עבודת האדם אינו אלא במעלות הטובות אשר הנם אצלו בטבע. שאם רק ישמור עליהם ויחזיק בהן כראוי שלא יזוז מטבעיו הטובים, מתוך זה יגיע לכל תכלית שלימותו, שכולו יתהפך לטוב ואף טבעיו ומידותיו הרעים יתהפכו לגמרי לטוב.

כל אדם ואדם יש לו מעלה מיוחדת שהנה אצלו בטבע בתכלית הטוב... שעל ידי מעלה זו ישנה ויתהפך עצמו כולו לטוב, ובזה היא כל עבודתו - שמתוך זה ישיג את כל שלימותו."